

Jenkova nagrada 2021

Utemeljitev žirije za Jenkovo nagrado

Pesniška knjiga *To telo, pokončno* Nine Dragičević je v marsičem nadaljevanje pesnitve *Ljubav reče greva* (2019), zato je poemi mogoče brati kot svojevrsten diptih, ki bi mu v trenutni pesniški krajini težko našli par. Če se je *Ljubav* ukvarjala s *poskusom premika* v sedanjosti, da bi se prihodnost sploh lahko zgodila, v knjigi *To telo, pokončno* postane jasno, da se premiki lahko dogajajo le v *pokončni, gibki zasidranosti v telo*. *To telo*, še zdaleč ne samo nekaj fizičnega, ni spoznano kot enostno, ampak nekakšna monada mnoštvenosti, prečijo ga zgodovine in možne prihodnosti: osebne, družinske, transgeneracijske, manjšinske, razredne. V pesnitvi se subjektka skozi telo odpre in da govoriti tem mnoštvenostim do roba izčrpanosti, vseskozi napenjajoč se, včasih (samo)destruktivno, na impulzu ritma v ostro in obenem skrhano kritiko, morda edino mogoče pristno pozicijo sodobnosti. Ritem, iztirjen, divji, zlomljen, a tudi v skrajni nemoči, ko zahteva le še tišino, še vedno besen, pa je tisti, ki odmerja, gradi, povezuje celotno kompozicijo na mikro in makro ravni. Ritem je tukaj tudi tisti, ki lahko avtentično udejanji, pokaže neločljivost najbolj intimnega in najbolj družbenega, političnega. Skozi krovno izenačenost ritma, ki zastavi vse in stavi na vse, se v pesnitvi odvijajo tudi sekvence, kjer je podana strnjena kritična revizija zamolčanih zgodovin obrobnih, še posebej žensk. Telo je torej lahko le družbeno telo, presečišče najrazličnejših silnic – in njihovo konfliktno srečevališče, edinstveno družbeno tkivo. Ob tem je fizično občutenje družbenega telesa v poeziji Nine Dragičević na drugi ravni tudi še vedno avtentično občutenje individualnega, lastnega telesa kot nečesa, kar je vendarle tudi nasproti in kar se hoče postaviti zase, čeravno se zdi obet svobode izkoreninjena otroška bolezen. To občutenje vedno nastaja skozi jezik, ki je pri Nini Dragičević izrazito oseben, pa tudi poseben (mešanje različnih jezikovnih registrov, uporaba različnih jezikov in govoric idr.), šele tako se lahko (z)godijo transformacije – ekstatičnost, zamolk, bolečina, veselje, impulzivnost, in tako nastane fragmentarna podoba dotika drugega, drugačnega, vseskozi nelagodnega, a se hkrati kaže tudi v pobiranju, v odhajanju, v ljubezni z žensko. Ta pesniška celota se pri Nini Dragičević manifestira v nekakšno pesniško skladbo našega prostora in časa, ki nič ne skriva, vse *vrže v ksiht* ter prepriča z radostnim besom. Knjiga, ki jo v tem trenutku zanesljivo potrebujemo.